

W. Sutkowski

Orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 15 lutego 1975 r. (WKD 3)

Palestra 19/11(215), 75-76

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Przeciętne wynagrodzenie netto w skali krajowej adwokatów niepełnozatrudnionych wyniosło 1.664 zł.

Wszystkie zespoły adwokackie w kraju zarejestrowały w I półroczu 1975 r. 183.849 przyjętych spraw z wyboru (na 1 adwokata — 48 spraw) oraz 17.235 spraw z urzędu (na 1 adwokata — 4,5 spraw). Najwięcej spraw z wyboru na 1 adwokata przypadło: w Izbie opolskiej — 57, w Izbie zielonogórskiej — 56, w Izbie wrocławskiej — 55. Najniższa liczba spraw z wyboru na jednego adwokata przypadła w Izbie warszawskiej — 38.

Liczba spraw z urzędu zmniejszyła się w porównaniu z poprzednim półroczem o 2.778 spraw, czyli o 13,8%.

Przeciętne rozliczenie za jedną sprawę wyniosło 1.261 zł i wahało się od 1.142 zł w Izbie rzeszowskiej do 1.386 zł w Izbie szczecińskiej.

Dokonując porównań sytuacji finansowej w I półroczu 1975 r. z sytuacją w I półroczu 1974 r. można stwierdzić, że obroty zespołów adwokackich zwiększyły się o 0,3%, koszty administracyjne zwiększyły się o 2,7%, wynagrodzenia brutto zmniejszyły się o 1,0%, a wynagrodzenia netto — o 1,3%.

Biorąc porównawczo pod uwagę strukturę zleceń, zmniejszyły się one w sprawach karnych o 3,3%, zwiększyły się zaś w sprawach cywilnych o 1,8%; w innego typu sprawach nastąpiło zmniejszenie o 17,5%.

Stan konta 34 w zespołach adwokackich na koniec I półroczu 1975 r. wynosił 36.893.383 zł, czyli zwiększył się w porównaniu z I półroczem 1974 r. o 2.946.896 zł.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

ORZECZENIE WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

z dnia 15 lutego 1975 r.

(WKD 3/75)

Brak jest podstaw prawnych do wymierzenia w orzeczeniu o karze łącznej kary nie orzeczonej w żadnym z poszczególnych orzeczeń będących przedmiotem wniosku o wydanie orzeczenia łącznego.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 1975 r. odwołania adwokata MS od orzeczenia

Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 16.XI. 1974 r. (KD 21/74) orzekła:

1. zmienić zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że jako karę łączną wymierzyć obwinionemu adwokatowi MS karę nagany;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Izbę Adwokacką w X.

Uzasadnienie

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X, na skutek wniosku obwinionego adwokata MS o

wydanie orzeczenia łącznego w sprawach KD 15/73 i KD 25/73, w których z każdej z nich wymierzono prawomo-

nie karę dyscyplinarną nagany, orzekła karę łączną nagany i dodatkową karę pieniężną w kwocie 2 000 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołał się obwiniony zarzucając, że dodatkowa kara pieniężna została mu wymierzona bezpodstawnie.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna uznała odwołanie za zasadne. Kara pieniężna nie była wymierzona w żadnym z podlegających łączeniu orzeczeń ani jako kara samoistna, ani jako kara dodatkowa, nie może więc

ona znaleźć się w orzeczeniu o karze łącznej. W danym wypadku może być zastosowana jedynie zasada absorpcji. Skoro zatem w obu sprawach orzeczone zostały kary nagany, to łączną karą może być tylko kara nagany. Dlatego też Wyższa Komisja Dyscyplinarna zmieniła zaskarżone orzeczenie jak wyżej.

Koszty postępowania odwoławczego obciążają Wojewódzką Izbę Adwokacką w X.

Opracował adw. W. Sutkowski

PRASA O ADWOKATURZE

Staraniem Instytutu Nauk Prawnych PAN wydawany jest w naszym kraju przez Wydawnictwo Ossolineum kwartalnik naukowy w języku rosyjskim pod nazwą: Sowriemiennoje Polskoje Prawo. W tegorocznym numerze drugim (kolejnym 26) tego periodyku został opublikowany na czołowym miejscu artykuł prezesa NRA dra Z. Czeszejki-Sochackiego pt. *Adwokatura w Polskiej Narodowej Rzespublikie*. Publikacja ta będzie zapewne dla zagranicznych kół naukowych i innych czytelników tego czasopisma cennym źródłem wiedzy o ustroju i funkcjach adwokatury w PRL. Należy dodać, że artykuł powyższy został opublikowany również w wersji francuskiej tegoż kwartalnika pod nazwą: Droit polonais contemporain.

*

Poglądy wyrażone w artykule Adama Józefowicza pt. *Zastępstwo procesowe* („Gazeta Sądowa” nr 19 z dnia 1 października br.) mają bliski związek z praktyką zawodową adwokatów. Z tego względu zajęte w artykule stanowisko zainteresuje niewątpliwie szczególnie tych członków zespołów adwokackich, którzy specjalizują się w problematyce prawnej stosunków pracy.

„Według przepisów kodeksu pracy — pisze m.in. autor — nie mogą być pełnomocnikami pracownika przed komisjami rozjemczymi i komisjami odwoławczymi do spraw pracy rodzajowo inne osoby niż wymienione w art. 258 § 1 i 270 § 1 k.p., a w tym w szczególności adwokaci i inne osoby uprawnione do zastępowania stron w postępowaniu cywilnym. Nie mogą one przyjąć zlecenia uprawniającego je do prowadzenia sprawy w postępowaniu przed komisjami rozjemczymi i odwoławczymi oraz występowania w imieniu i na rzecz pracownika. Adwokat może natomiast przyjąć zlecenie prowadzenia sprawy pracowniczej przed okręgowym sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Z przepisu art. 72 ustawy z dnia 23.X. 1974 r. o okręgowych sądach pracy i ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 231) wynika bowiem, że w sprawach nie uregulowanych tą ustawą do postępowania przed tymi sądami stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej (w której znajduje się przepis art. 87 § 1) k.p.c. Pełnomocnictwo udzielone adwokatowi przed sądem pracy traci moc po uchyleniu zaskarżonego orzeczenia